



Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1155

04.05.2025 (136)

Гітлер на війні: Що сталося *насправді*?

А.В. Шерффенберг

Частина 2

Розділ 1: Хто насправді розпочав війну?

Той, хто розмахує факелом війни в Європі, не може бажати нічого, окрім хаосу."

Адольф Гітлер, 3 серпня 1939
року

Хоча традиційні історики вважають його одноосібно відповідальним за Другу світову війну, Адольф Гітлер абсолютно не підходив на цю роль, як особисто, так і ідеологічно. Будучи простим солдатом під час Першої світової війни, він став свідком насильницької смерті своїх близьких товаришів і сам став жертвою болісної іпритової атаки, яка ледь не коштувала йому зору. Чотири роки на фронті поставили його віч-на-віч з невимовними жахіттями окопної війни - досвід, якого він ніколи не бажав повторити ні собі, ні своїм співвітчизникам.

Після перемир'я він розвинув націонал-соціалізм, головним постулатом якого є збереження арійської раси. Гітлер вчив, що всі білі люди, незалежно від їхньої національної приналежності, є братами і сестрами однієї раси. Отже, війни між арійцями є братовбивчими конфліктами, і їх слід уникати. На війні, нарікав він, найкращі люди - це солдати, які з найбільшою готовністю віддають своє життя за свою країну, тим самим збіднюючи суспільство через втрату його найцінніших членів. Після обрання канцлером Німеччини головною пристрастю Гітлера була не ремілітаризація, а соціальне оновлення країни. Особливо його захоплювала культурна реформа, і він хотів провести решту свого життя, перебудовуючи німецькі міста. Коли прийшла війна, він сприйняв її як відволікання від своїх справжніх інтересів і часто висловлював жаль, що не був з більшим задоволенням зайнятий реалізацією проектів громадських робіт. Як він пояснював кілька разів навіть під час конфлікту, "я охочий будівельник, але неохочий генерал", - зауваження, яке навряд чи характеризує роль "завойовника світу", відведену йому ворогами.

Гітлер, однак, жваво цікавився міжнародними справами, особливо коли вони безпосередньо стосувалися радянської загрози. Разом Третій Рейх і фашистська Італія виступали б як центральна "вісь", навколо якої могли б згуртуватися інші континентальні народи, зміцнюючи середньоєвропейський хребет. Імперська Японія стримувала б поширення комунізму в Азії, а союз з Великою Британією поєднував найбільшу військово-морську потугу світу з її найпотужнішою армією, німецькими збройними силами, Вермахтом. Стриманий таким чином, радянський колос розвалиться без необхідності війни. Так він сподівався.

Однак, коли військових дій вже не можна було уникнути, Гітлер впорався з ситуацією. Його безпосередній досвід на Західному фронті за двадцять з гаком років до того навчив його так, як не могла навчити жодна формальна військова освіта. Більше того, його повоєнні політичні кампанії - з їхнім постійним акцентом на масовість - самі по собі були схожі на бойові кампанії. Однак, безперечно, природні обдарування Адольфа Гітлера були найважливішими чинниками його лідерства як найвидатнішого воєначальника 20-го століття, а можливо, і всіх часів і народів. Численні приклади його видатних здібностей, наведені в цій історії, підкреслюють беззаперечний статус Гітлера як найвидатнішого стратега і лідера Другої світової війни. Типовими серед них є його власний план вирішального захоплення бельгійського форту Ебен-Емаель, без якого вся Західна кампанія була б неможливою, і його одноосібний порятунок німецьких армій на початку зими 1941 року, коли весь Східний фронт опинився на межі

неминучого краху. Ці та багато інших військових досягнень не мали аналогів, настільки, що неможливо уявити собі іншого лідера, як з країн Осі, так і союзників, який би їх здійснив.

Це не означає, що він ніколи не помилявся. Як сказав про себе Гітлер перед своїм успішним вторгненням у Францію навесні 1940 року: "Пан Черчилль заявив нещодавно в радіопередачі, що він нарахував 16 помилок, яких я припустився в цій війні. Він помиляється. Я зробив принаймні вдвічі більше помилок, про які мені відомо! Але якщо пан Черчилль і його послідовники зробили лише одну помилку, то вона набагато гірша, ніж будь-яка з тих, які я коли-небудь робив; а саме, коли вони почали цю війну, яка неминуче повинна закінчитися, незалежно від її результату, розпадом Британської імперії".

Найтяжчою провиною Гітлера, як він запізно визнав, було те, що він довірився німецькому Генеральному штабу. Оскільки він був людиною слова, він не міг собі уявити, що хтось інший, особливо німецький офіцер, може вчинити безчесно. Проте відповідальність за остаточну поразку 1945 року лежить насамперед на деяких німецьких генералах - найгіршій зграї зрадників, яка коли-небудь траплялася з будь-якою країною. На відміну від своїх західних колег-союзників, Гітлер не народився зі срібною ложкою в роті. Багатство, соціальне становище, звичайна політика і особиста влада або престиж - ті самі речі, які одержимі Рузвельтом і Черчіллем - відштовхували його. У той час як Рузвельт спілкувався з фінансовою елітою Нью-Йорка в Гайд-парку, злиднений Гітлер продавав свої акварелі у Відні за кілька флоринів. Пізніше, коли Гітлер ризикував життям як безіменний солдат на Західному фронті, Черчілль з безпечного лондонського міністерства внутрішніх справ відправив тисячі австралійців на безглузде вбивство на пляжах Галліполі, а Сталін був бандитом у царській Росії.

Гітлер так довго асоціювався в масовій свідомості з найгіршою тиранією, яку коли-небудь знав світ, що кожен, хто дізнається правду про його правління, незмінно дивується. Якщо розглядати його в контексті його власних часів, то багато що прояснюється. До кінця Першої світової війни Німеччина перебувала під владою застарілої монархії. Після її падіння країна розривалася між самозваними марксистами, які розглядали Німеччину лише як підніжку для Радянського Союзу; капіталістичними консерваторами, більше зацікавленими у збереженні свого багатства, ніж раси; і кабаре-демократами, що загрузли в "чудовому декадансі" 20-х років. Коротше кажучи, в Німеччині просто не було традиції доброго врядування.

Коли Гітлер став канцлером, у нього не було прецеденту, на основі якого можна було б створити розумну адміністрацію, але хаос, що охопив його країну, вимагав заміни новим суспільним порядком. Єдиними

альтернативами, що стояли перед ним, були авторитарне правління або соціальний розпад. Це правда, що він був однією з наймогутніших людей в історії, але не завдяки державній владі, якою він володів, чи збройним силам, які були в його розпорядженні, а завдяки безмежній відданості його народу. Жодна інша людина не була більш улюблена своїми співгромадянами. Він також не правив без їхньої згоди. Зрештою, вони обрали його до влади як свого законного представника. Згодом він завжди радився з ними щодо своїх найважливіших рішень у мирний час, проводячи референдуми, на яких їх просили проголосувати за або проти його політики. Під наглядом міжнародних спостережних комісій, деякі з яких представляли ворожі до Німеччини країни, ці плебісцити незмінно схвалювали націонал-соціалістичний режим 90% електорату і більше, найчастіше у верхньому діапазоні цього процентиля. Наприклад, з 2,94 мільйона бюлетенів, поданих на виборах у Судетській області 4 грудня 1938 року, 2,64 мільйона голосів (98,8%) було віддано НСДАП. Раніше того ж року, коли Гітлер запитав австрійський народ, чи хочуть вони стати частиною Третього Рейху, 99,7% відповіли ствердно.

Жоден демократичний політик на Землі, ні до, ні після цього, ніколи не мав такого рейтингу підтримки. Зрозуміло, що їхня глибока ненависть до цієї надзвичайно популярної людини ґрунтувалася на особистих заздрощах. Рузвельт, Черчилль, Клінтон, Буш і всі інші єврейські лідери ніколи не могли отримати навіть частки тієї підтримки, яку отримував Адольф Гітлер від своїх співгромадян. Якщо демократія - це "народне правління", то він був "демократом" у прямому сенсі цього слова. Як він сам запитував: "Де є подібна "демократія" в інших країнах? Де ще народ і керівництво, нація і уряд так повністю злилися і стоять так близько один до одного?" Попри це, як чітко дав зрозуміти фюрер у своїй "застільній розмові", він розглядав популістську державу Третього Рейху як місток до омріяної расово-авторитарної республіки за зразком Конституції США з її законами про імміграцію та натуралізацію, якими він так захоплювався. На жаль, це бачення свободи було знищене іноземцями, які віддали перевагу масовому знищенню перед політичною свободою.

Мабуть, ніщо краще не ілюструє відмінності між лідерами країн Осі і союзників, ніж порівняння подарунків, якими вони обмінювалися під час війни. З нагоди свого 59-річчя в 1942 році Муссоліні отримав від Гітлера гарно переплетений повний комплект творів Фрідріха Ніцше, великого філософа 19-го століття. Того ж року, на *свій* день народження, Франклін Рузвельт надіслав Вінстону Черчиллю ящик бурбону.

Лише за шість років до того, як його країна оголосила війну Третьому

Рейху, на запитання репортера *лондонської газети Таймс*", що він думає про Адольфа Гітлера, Черчилль відповів, що якщо коли-небудь Англію спіткають катастрофи, подібні до тих, що спіткали Німеччину, він молитиметься Богу, щоб така геніальна людина, як фюрер, повела британський народ до його порятунку. Ще більш дивовижним є те, що в попередньому десятилітті Черчилль написав велику статтю для престижної лондонської газети *"Ілюстрований недільний вісник"* (8 лютого 1920 року), в якій описав комунізм як криваву тиранію, очолювану єврейськими терористами, чії революції повинні бути безжально придушені, в якій би країні вони не з'явилися.

У тому ж десятилітті він заявив: "Обов'язок цивілізованого світу - відвоювати Росію. Радянський Союз не представляє Росію. Вони представляють міжнародну концепцію, цілком чужу і навіть ворожу тому, що ми називаємо цивілізацією. Перемогти Росію у військовому і моральному відношенні було б занадто важким завданням для переможців Першої світової війни поодиночі, і, оскільки ми повинні це зробити, ми зробимо це разом з Німеччиною. Німеччина знає Росію краще, ніж будь-хто інший. Це буде для неї великою можливістю. Ніщо в Європі не можливе без Німеччини, все можливе з нею". Проте, коли Гітлер пристав на його пропозицію, скориставшись "великою можливістю" напасти на Росію, Черчилль засудив його як "агресора" і направив військову допомогу Радянському Союзу, який, як він стверджував, зневажав.

Незважаючи на ці дивовижні невідповідності, традиційні історики, ігноруючи його антикомуністичні і навіть антиєврейські заяви, опубліковані менш ніж за двадцять років до початку Другої світової війни, продовжують вважати його одним з найвидатніших героїв 20-го століття за його безкомпромісну опозицію Адольфу Гітлеру і всьому, що відстоював німецький лідер. Можливо, протилежність особистості Черчилля можна зрозуміти в контексті його боротьби з алкоголізмом, яка тривала все його життя. Один з його найбільш пам'ятних дотепів пролунав у відповідь жінці-депутату парламенту, яка гірко поскаржилася, що він дискредитує цей поважний орган, часто з'являючись на засіданнях у нетверезому стані. Спритно обійшовши порушене нею питання, він заявив: "Завтра я буду тверезим. Але ви, мадам, все одно будете потворною!"

Під час подібної зустрічі він був атакований леді Астор, яка нещодавно усвідомила масштаби його лиходійства: "Якби я була твоєю дружиною, - сказала вона йому, - я б підсипала отруту в твоє віскі!". "А якби я був твоїм чоловіком, - відповів він, - я б його випив!"

Навіть його найкращий друг, Франклін Рузвельт, їдко називав його "тим

п'яним волоцюгою". Під час відвідин британського прем'єр-міністра влітку 1940 року Самнер Уеллс, як повідомляється, застав його в незв'язному алкогольному тумані. Фактором, що сприяв його емоційній нестабільності, могло бути політично проблематичне походження Черчилля, яке він намагався тримати в таємниці. Його матір'ю була Дженні Джером, американська єврейка. Якщо до цього додати єврейське походження Франкліна Рузвельта, як вищого керівника союзників, то стає зрозумілою його расова приналежність і походження незгладимої ненависті до Гітлера.

Безумовно, особиста поведінка Черчилля часто виходила за межі ексцентричності, межуючи зі справжнім божевільям, як, наприклад, його божевільна схильність до носіння жіночої білизни та оголеного ексгібіціонізму. Наприклад, під час візиту до Вашингтона в 1942 році він з'явився перед переляканим Ф.Д.Р. повністю оголеним, пояснивши лише: "Бачите, пане президенте, мені немає чого від вас приховувати!". Пізніше прем'єр-міністр був настільки емоційно вражений видом британських бомбардувальників, що пролітали низько над ним під час навчальної місії, що скинув з себе весь одяг, а потім з криками побіг голим через тамарак на подив офіцерів Королівських військово-повітряних сил і керівників авіаційних компаній, що зібралися в залі. Звісно, з міркувань національної безпеки і моралі громадськість не знала про подібні прикрі інциденти аж до 1945 року.

Але рушійним імпульсом Черчилля була патологічна пристрасть до війни і людських жертв, які вона приносить. На конференції в Касабланці він говорив Рузвельту, що прогрес може бути досягнутий лише під час війни, а в мирний час існує лише самозаспокоєння, стверджував він. Доктор Геббельс вважав Черчилля у 20-му столітті аналогом грека, який спалив прекрасний храм Діани в Ефесі у 356 році до н.е., щоб увічнити себе; прем'єр-міністр був "фактором руйнування. Він напевно увійде в історію як європейський Герострат, здатний увічнити своє ім'я, лише зруйнувавши те, що будувалося багатьма поколіннями протягом багатьох століть" (17 березня 1945 року).

Далека від свого ідеалізованого образу захисника етичної поведінки, вся кар'єра Черчилля була побудована на хитрощах і аморальних маніпуляціях. Наприклад, у червні 1941 року він наказав серу Вільяму Стівенсону, голові британської секретної служби в Північній Америці, передати до Державного департаменту США листа, нібито написаного майором Еліасом Бельмонте, який звинувачував болівійського військового аташе в Берліні як керівника змови з метою повалення уряду Ла-Паса за допомогою Гітлера і створення нацистської маріонеткової держави в Південній Америці. Хоча лист був повністю сфабрикований Стівенсоном, його некритичне сприйняття

американською пресою та адміністрацією Рузвельта як автентичного призвело до ганебного звільнення невинного болівійського майора та підштовхнуло його ошуканих співвітчизників до оголошення війни Німеччині.

Згодом німецьке населення Болівії протягом наступних чотирьох років утримувалося в умовах, якими славляться південноамериканські в'язниці. Тим часом, справжньою метою обману Черчилля було дати Рузвельту ще один готовий привід для підбурювання американської громадської думки проти Третього Рейху. Одразу після цього пропагандистського успіху Стівенсон підробив "таємну нацистську карту", яка детально описувала плани Гітлера щодо захоплення Південної Америки. Надумані одкровення цього віроломного документа були повністю проковтнуті президентом США.

Десятиліттям раніше, на початку 1930-х років, політична кар'єра Вінстона летіла під укіс. Борги за азартні ігри, які взяв на себе Рендольф, його син-невдаха, загрожували банкрутством і втратою улюбленого заміського маєтку Чартвелл. У відчаї він приєднався до "Фокусу" - таємного товариства з дюжини колишніх політиків, які втратили вигідні державні посади під час Депресії і були сповнені рішучості повернути їх будь-якими способами. Усвідомлюючи, що ці безробітні "державні мужі" скажуть або зроблять що завгодно, аби повернутися до влади, євреї виловили з "Фокусу" кількох язичницьких підставних осіб, щоб прикривати заплановане ними знищення Німеччини. Найбільшою їхньою здобиччю став Вінстон Черчилль.

Починаючи з 1936 року, мешканців "Фокусу" щедро фінансували Американський єврейський конгрес, Лондонська рада депутатів британських євреїв і президент департаменту, голова компанії British Shell сер Бернард В. Кoen. Вони заплатили Черчиллю 50 000 фунтів за агітацію проти Гітлера, яким, як зазначалося вище, він особисто захоплювався. Репутація Черчилля як проститутки антинацистських ідей зростала. Шість років по тому він сказав Франкліну Рузвельту, що він "одружений на сіоністській політиці".

У 1938 році Вінстон отримав \$800 000 від єврейського плутократа, посвяченого в лицарі, сера Генрі Старчоса, який втратив свої монополні володіння в Австрії після *аншлюсу*. Його завданням було засудити союз цієї країни з Рейхом, незважаючи на референдуми, що проходили під міжнародним контролем, на яких переважна більшість австрійців проголосувала за приєднання до Німеччини. Того ж року празький уряд відправив до Лондона прокомуністичного міністра закордонних справ Яна Масарика з 2 мільйонами фунтів стерлінгів для газети "Фокус" і наказом для її членів скинути Невіла Чемберлена, який, на думку чехів, був занадто м'яким з фюрером. Німці дізналися про те, що Черчилль приймає іноземні

гроші, і повідомили про це Чемберлену якраз напередодні Мюнхенської угоди, що стало однією з причин її результату на користь Гітлера. Але нова, прибуткова кар'єра Черчилля як найманого рупора єврейського порядку денного була забезпечена.

Під час так званого "Лондонського бліцу" преса союзників возвеличила Черчилля за те, що він мужньо стояв пліч-о-пліч з англійським народом, розділяючи його небезпеки і труднощі, і заохочував його наслідувати його особистий приклад зухвалої мужності. Насправді британська розвідка заздалегідь знала про кожен наліт німецької авіації і таємно передавала інформацію Черчиллю, який незмінно тікав до свого приватного притулку за містом. Більше нікому не вдавалося уникнути бліц-атаки через цей конфіденційний шлях втечі. Після того, як пролунало "все чисто", він потайки повернувся до Лондона, де виструнчився перед камерами кінохроніки, показуючи двома пухлими, забрудненими сигарами пальцями мудру "V", зухвало бурмочучи: "Ми можемо це витримати!".

У другій половині дня 14 листопада 1940 року він щойно виїхав з Лондона, щоб уникнути очікуваного повернення Люфтваффе, коли секретний звіт від його шифрувальників повідомив йому, що наступною ціллю бомбардувальників буде Ковентрі. Повернувшись у безпечну столицю, Черчилль зухвало позував на даху своєї штаб-квартири, кидаючи виклик неіснуючим нацистам у небі зі стиснутим кулаком перед репортерами та фотографами. Зображення незламної мужності прем'єр-міністра виставлялися по всьому світу, в той час як Люфтваффе бомбардували далекий Ковентрі.

Прикладом його огидної бездушності до страждань британського цивільного населення є те, що в ніч на 10 травня 1941 року Черчиллю повідомили, що особливо сильний повітряний наліт на Лондон спричинив безпрецедентний хаос. За його власними словами: "Оскільки я нічого не міг вдіяти, я пішов до свого приватного кінозалу, де насолоджувався переглядом фільму братів Маркс". Цікаво, як би лондонці, що боролися за своє життя на підземних станціях метро, поставилися до Черчилля, якби дізналися, що в цей час він хихикав над єврейсько-американським фільмом у розкішній безпеці своєї заміської резиденції.

У липні 1944 року, коли ослабленому Рейху залишалося менше року до поразки, Черчилль віддав наказ атакувати німецьке цивільне населення сибірською виразкою. Перелякані генерали вмовили його відмовитися від масового вбивства, лише нагадавши, що Гітлер неодмінно помститься, небезпідставно спрямувавши на Лондон авіабомби V-1 з бойовими частинами, спорядженими отруйним газом. Їм знадобився місяць суперечок,

щоб остаточно переконати його, що він повинен відмовитися від своїх планів геноциду арійців. Як він пізніше нарікав: "Пастори серед моїх генералів завадили мені довести справу до кінця". Якби його атака з використанням сибірської виразки була здійснена, практично все живе на європейському континенті було б знищене, включно з жителями всіх союзних і нейтральних країн.

При всій своїй любові до кровопролиття, Черчилль, окрім того, що був фізичним боягузом, був надзвичайно поганим мілітаристом. Під час Першої світової війни, будучи головою Адміралтейства, він послав тисячі австралійських піхотинців на смерть у заздалегідь приреченому вторгненні до Туреччини. Невдача в Галліполі була не просто поразкою, а жорстоким приниженням для союзників від рук простих турків, яке на все життя принизило б будь-якого іншого командувача. Однак Черчилль був більш хитрим політиком, ніж військовим лідером, і через двадцять п'ять років він знову повернувся до влади. Він повторив свою помилку в набагато більшому масштабі, спрямувавши стратегію Альянсу, всупереч застереженням британських і американських радників, на те, що, як він наполягав, було "м'яким підчерев'ям Європи".

Десятки тисяч солдатів союзників полягли в італійській кампанії, яка безглуздо затягнула війну і так і не принесла їм стратегічного успіху. Після майже двох років страждань і кровопролиття англо-американські війська все ще залишалися в Італії, коли Німеччина капітулювала, і все завдяки запевненням Черчилля, що вони "досягнуть швидкого прориву в Австрію", які він дав у 1943 році. Ральф Едвардс, директор британських військово-морських операцій, який тісно співпрацював з Черчиллем протягом всієї війни, описав його як "без сумніву, одного з найгірших стратегів в історії" (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 103).

Штучно збережена репутація Черчилля як найвидатнішого оратора століття англійською мовою - лише частина його стійкого шахрайського іміджу. Його хвилюючі радіопередачі закликали британців боротися, вистояти і померти у війні, яку він давно готував для них. Значною мірою завдяки цим надихаючим передачам британці протрималися за найгірших обставин шість довгих років, протягом яких півмільйона з них втратили життя. Весь цей час він ретельно приховував більш ніж щедрі мирні пропозиції, які Гітлер зробив Британії. Також приховувалася справжня приналежність знаменитого голосу, який, як вважали англійці, належав їхньому героїчному прем'єр-міністру. Багато з приписуваних йому виступів із сріблястою мовою насправді говорив Норман Шеллі, радіоактор, обраний за його здатність імітувати Черчилля у випадках, коли він був занадто п'яний або з похмілля, щоб виступати

публічно.

Сталий публічний образ Вінстона як борця проти диктатури суперечить його часто озвучуваним амбіціям створити, як він запропонував Рузвельту 20 травня 1943 року, "світового диктатора", який назавжди позбавив би свого французького союзника будь-якої армії, а нечисленних німців, що вижили після війни, перетворив би на вічних рабів. Глобальна влада мала бути обмежена Британською імперією, Сполученими Штатами та Радянським Союзом. Рузвельт погодився, погодившись лише на те, що титул "модератор" був би більш політично прийнятним.

Черчилль дожив до глибокої старості, розжирів на розкішних бенкетах, писав цензуровані, корисливі історії та замазував десятки картин, настільки ж аматорських, наскільки й забутих. Коли смерть нарешті прийшла в 1965 році, він залишив інструкції для пишного похорону, в яких, серед інших вивертів манії величі, зазначалося, що всі крани на берегах Темзи повинні були опуститися, коли його величезна труна пропливатиме повз них. Як у шекспірівській *Бурі*, весь британський народ міг би вигукнути в той момент: "Яким же я був тричі подвійним ослom, коли прийняв цього п'яницю за бога і поклонявся цьому тупому дурневі!"

Як і Черчилль, Рузвельт був майстром зв'язків з громадськістю. Він знав, як втертися в довіру до виборців як їхній "співвітчизник", а його регулярні радіопередачі, так звані "бесіди біля каміна", були ретельно зрежисовані, щоб підкреслити його скромний, домашній, "яблучний пиріг" образ. Гітлер і націонал-соціалізм не цікавили Ф.Д.Р. до 1937 року. Це був рік виборів, і балакучий політик боявся, що може закінчити своє публічне життя як однорічний президент. Чотирма роками раніше він увійшов до Білого дому, урочисто запевняючи американців, що покладе край Великій депресії. Але його демократичні програми, пронизані корупцією, зійшли нанівець, а національне безробіття продовжувало зростати. Як сказав про Рузвельта фюрер: "Якби його економічна політика продовжувалася нескінченно довго в мирний час, немає сумнівів, що рано чи пізно вона звалила б цього президента, незважаючи на всю його діалектичну розумність".

Очевидно, що кар'єра Рузвельта залежала від економічного здоров'я країни. Він нарешті зрозумів, що єдиний спосіб поставити країну на ноги - це запустити виробництво, і найшвидший спосіб - це масове виробництво зброї. Однак, щоб виправдати перетворення американських заводів на збройові, потрібна була серйозна загроза або, принаймні, ілюзія такої загрози. Як недавній ворог, Німеччина створила відповідний жупел. Євреї, які домінували в американській пресі та кіноіндустрії, були раді служити найвідданішими пропагандистами Рузвельта. Разом з його алармістською

риторикою, великою кількістю антинацистських голлівудських фільмів і невинною газетною агітацією проти Гітлера, врешті-решт, породили національну істерію до такої міри, що вторгнення здавалося неминучим. У цій штучній атмосфері страху президент зміг провести свої роздуті військові витрати через Конгрес, заляканий заворушеннями виборців. А піднявши галас про смертельну загрозу Сполученим Штатам з боку нацистської Німеччини (не більшої за Техас), президент успішно відвернув увагу від затьожної депресії, з якою він не міг впоратися.

Хоча його натхненне панікою виробництво зброї почало стимулювати національне виробництво, зброя - це швидкопсувний товар, який треба використовувати, інакше вона іржавіє і застаріває під впливом технологічного прогресу. З цією метою Рузвельту потрібна була війна. Через свого плаваючого агента в Європі Вільяма Буллита він таємно пообіцяв, що варшавські політики можуть розраховувати на збройне втручання союзників, якщо спровокують військову конфронтацію з Третім Рейхом. Таким чином, поляки, обмануті думкою, що вони зможуть наїстися на бенкеті з нагоди дешево здобутої перемоги, прискорили військові дії (як описано нижче), які обернулися для них найгіршим чином. Але з початком війни в Європі плани Рузвельта щодо участі в ній були серйозно підірвані національними опитуваннями громадської думки, які показали, що переважна більшість американців виступає проти участі США в будь-якій війні, якщо тільки вона не є навмисним нападом. Завжди неперевершений політик, він енергійно агітував на популярній "мирній платформі" на президентських виборах 1941 року.

Тим часом він постійно маневрував, щоб спровокувати Гітлера на оголошення війни Сполученим Штатам, надаючи військові кораблі Королівському флоту, відправляючи вантажі до Англії на американських вантажних суднах у супроводі есмінців ВМС США, і навіть безпосередньо допомагаючи британським військовим операціям. Серед найбільш кричущих прикладів - позиція "*Бісмарка*", про яку британцям, які раніше не могли її знайти, по радіо повідомив гідролітак ВМС США РВУ, що дозволило їм потопити німецький лінкор з великими людськими втратами. Того ж місяця, коли Рузвельт був обраний виборцями, переконаними в його рішучості утримати країну від європейського конфлікту, він віддав наказ ВМС "відкривати вогонь по військових кораблях Осі, де б і коли б вони не були виявлені". Це було набагато більше, ніж всі інші порушення американського нейтралітету, і означало оголошення війни. Проте Гітлер вперто відмовлявся клюнути на цю приманку.

9 серпня 1941 року під час конференції Атлантичної хартії Рузвельт

конфіденційно пообіцяв Черчиллю, що "працюватиме над інцидентом", який втягне Америку у війну всупереч волі більшості його співвітчизників. Пізніше Вінстон доповідав королю Георгу VI, що стратегія президента полягала в тому, щоб не оголошувати війну, а спровокувати її, створивши інцидент. Напередодні, 30 жовтня, Ф.Д.Р. серйозно заявив по національному радіо: "І поки я розмовляю з вами, матері і батьки, я даю вам ще одне запевнення. Я вже говорив це раніше, але повторюю ще раз, і ще раз, і ще раз: Ваших хлопців не пошлють на жодну чужу війну!". Навіть сьогодні принаймні деякі американські дослідники усвідомлюють разом з Гором Відалом, що "Рузвельт говорив неправду, щоб втягнути нас у війну проти Гітлера, чому, враховуючи природу цього звіра, багато хто був і є радий".

Розчарований і стурбований тим, що його економіка, заснована на загрозах, спричинить ще один, ще більш серйозний економічний колапс, якщо США не зможуть швидко втрутитися в бойові дії, президент постукав у те, що історик Гаррі Елмер Барнс назвав "задніми дверима до війни". Вони відкрилися на партнера Німеччини по Антикомінтерну. Під час тієї ж конференції Атлантичної хартії Черчилль і Рузвельт висловили спільне бажання напасти на Японію, тоді ще нейтральну країну, після серпня 1941 року. Корделл Халл та інші політичні прибічники з оточення президента аплодували їхньому плану, але його військові радники стверджували, що Америка не зможе ризикувати військовими діями до пізньої осені.

Раніше, 26 липня 1941 року, Ф.Д.Р. вже запровадив міжнародне нафтове ембарго проти японців за їхнє вторгнення до Китаю, що, звісно, не було його справою через повну відсутність там американських інтересів. Його дії були економічним актом смертельної агресії, оскільки промислове існування Японії повністю залежало від імпортованої нафти. Експерти по обидва боки Тихого океану підраховали, що до весни наступного року японське суспільство зануриться в бідність і голод. Рузвельт сподівався, що його ембарго підштовхне японців до першого удару і таким чином забезпечить народну підтримку його участі у Другій світовій війні.

На жаль, японський кабінет міністрів відповів не викликом, а примиренням. Міністр закордонних справ Шигенорі Того направив до Вашингтона "План з п'яти пунктів", пропонуючи важливі поступки, включаючи відмову від територій у Китаї, конкретно згаданих американцями, і самообмеження японської експансії за океаном, щоб зменшити перенаселеність. Він також домагався відновлення переговорів для обговорення "Плану кабінету міністрів" щодо нормалізації відносин між двома державами. Але Рузвельт не думав про мир. Він вирішив розпочати

військові дії якнайшвидше, зі схваленням чи без схвалення американського народу. Він вже вирішив розпочати повітряний наліт США з баз Клер Шенно на сході Китаю на Японію до середини листопада. Фактично, президент санкціонував цю атаку за три дні до того, як запровадив нафтове ембарго. Черчілль, який давно відчайдушно прагнув, щоб Америка вступила у війну, отримав цю звістку від держсекретаря США Корделла Халла за допомогою надсекретних дипломатичних кодів.

Стаття в *"Лос-Анджелес Таймс"*, присвячена 60-й річниці японського нальоту 1941 року, має заголовок "Японія зламала код США перед Перл-Харбором, свідчать дослідження". Автор статті Валері Рейтман повідомила, що молодий японо-американський професор історії в Університеті Кобе знайшов письмові документи часів Рузвельта, розсекречені Центральним розвідувальним управлінням США в 1996 році. Тошіхіро Мінохара знайшов їх серед інформації про довоєнні секретні коди в Національному архіві США в Коледж-Парку, штат Меріленд. У доданих мікрофільмах містилися японські переклади телеграм Рузвельта різним послам і лідерам союзників. Криптографи в Токіо, очевидно, зламали головні дипломатичні коди президента.

Для підтвердження Мінохара попросив доктора Сатоші Хатторі, професора сучасної історії Університету Кобе, провести спеціальний пошук у дипломатичних архівах Токіо. У папці під назвою "Спеціальні документи" Хатторі знайшов тридцять чотири надруковані на машинці повідомлення, переважно англійською мовою, про надсекретні дипломатичні переговори між США і Великобританією за місяці і тижні, що передували 7 грудня. Японці прочитали рішення Рузвельта напасти на них ще в середині листопада. Дізнавшись про його дволикість, Того, рішучий прихильник мирних відносин зі США, який раніше виступав проти "яструбів" у кабінеті міністрів, писав у своїх післявоєнних мемуарах: "Я був шокований до запаморочення. У цей момент у нас не було іншого вибору, окрім як діяти". Лише ознайомившись із планом президента щодо удару в спину, навіть "голуби" в японському уряді вирішили завдати удару до того, як він зможе вдарити по них першими.

Тим часом таємний план Рузвельта напасти без попередження на народ, з яким Америка все ще перебувала в стані миру, був призупинений через логістичні затримки. 22 листопада Лохлін Кюрі повідомив Рузвельту, що бомбардувальники та їхні екіпажі не зможуть дістатися китайських баз до кінця грудня. Рейд буде розпочато не пізніше, ніж через деякий час після Нового 1942 року. 2400 американців, які загинули в Перл-Гарборі, так і не зрозуміли, що стали жертвами нерозголошеної змови їхнього президента з

метою втягнути їх у незаконну війну. Зламавши його дипломатичний код, японці знали, що він насправді задумав, і випередили його приблизно на місяць.

Але вони одним махом вручили йому війну, до якої він так довго прагнув, щоб врятувати свою політичну шию, омолодивши американську економіку за рахунок масового виробництва зброї. Тепер переважна більшість американців з радістю служили його справі в трагічній ілюзії, що вони захищають свою країну. Вони обрали його на безпрецедентний четвертий президентський термін. Однак на той час Рузвельт вже помирав від гонорії в останній стадії; останнім ударом став крововилив у мозок.

Сер Роберт Крейгі, представник Англії в Токіо, заявив, що японці стали безневинними жертвами імперіалізму Рузвельта і закулісних змов Черчилля з метою втягнути Америку у війну, незважаючи на ціну людських життів. Крейгі був особистим свідком попередніх півроку інтриг, які плели ці два міжнародні злочинці. Його підтримав конгресмен Гамільтон Фіш, який палко підтримав прохання президента про офіційне оголошення США військових дій, але пізніше зізнався: "Рузвельт був головним підбурювачем і підпалювачем, який запалив фітиль війни".

Як і Черчилль (і всі інші світові лідери), Рузвельт добре розумів єврейське питання і навіть особисто симпатизував німецьким націонал-соціалістам, проти яких ще в лютому 1943 року лицемірно вів війну на знищення: "Не можна звинувачувати нацистів у тому, що вони зробили з євреями, - зізнався він генералу Огюсту Ноге, французькому командувачу в Марокко, під час Касабланської конференції, - бо якби німецькому народові довелося пережити те, що він пережив до приходу нацистів до влади, жоден інший народ у світі не вчинив би інакше". Розуміння Ф.Д.Р. євреїв робить його і Черчилля добровільну покірність їм ще більш аморальною. Він не був безглуздом дурнем, але усвідомлював зло, якому служив.

Франклін Рузвельт помер перед закінченням війни, до якої він, як ніхто інший, спричинився. В останні місяці він зустрічався в Ялті зі своїми сумнозвісними співучасниками змови. Фізично ослаблений руйнівною сифілітичною хворобою і психічно неврівноважений, він сидів перед фотографами між захмелілим Черчиллем, чия імперія майже зникла, і Сталіним, який, розмірковуючи про знервований стан західних держав, уособлених цими двома жалюгідними персонажами, потай посміхався сам до себе, як комуністичний кіт, який щойно проковтнув капіталістичну канарейку. *Британська енциклопедія*, описуючи радянського лідера в Ялті, пише: "Грізний переговорник, він перехитрив цих іноземних державних діячів".

Йосип Віссаріонович Джугашвілі народився 1879 року і змінив своє ім'я на "Сталін" (від російського слова "сталь") після того, як став палким комуністом. Коли перші перемоги Німеччини розірвали СРСР, він заволав: "Все, що Ленін побудував для нас, втрачено назавжди!". Оскільки наступ Осі тривав протягом першого літа 1941 року, він пішов у тривалий запій, замкнувшись на своїй віддаленій *дачі*, залишивши Радянський Союз у повному безвиході. Хоча німецьке вторгнення почалося 22 червня, Сталін був надто п'яний, щоб виступити з публічною промовою до 3 липня; навіть тоді він ледве міг бурмотіти низьким монотонним голосом, який не викликав нічого, окрім поразки. Алкогольна відпустка, мабуть, пішла йому на користь, тому що врешті-решт він протверезів достатньо, щоб особисто очолити оборону Москви наступної зими. Цинічно відмовившись від марксистської риторики, якою він жив усе своє життя, він раптом зобразив себе великим слов'янським націоналістом. Лицемірна позиція спрацювала, і мільйони до того деморалізованих росіян згуртувалися для успішного захисту своєї батьківщини.

До кінця війни він проявив себе чудовим воєначальником, не стільки завдяки своїм військовим здібностям, яких у нього практично не було, скільки завдяки безжальній реорганізації та керівництву збройними силами СРСР. Зіткнувшись з їхньою повною деморалізацією через невтішну поразку, він посилив опір своєї країни, запровадивши систему комісарів Червоної армії, які буквально стояли за спинами російських солдатів з пістолетами наготові, щоб застрелити кожного, хто завагався. У порівнянні з загальною кількістю осіб (7 500), які працювали на німецьке гестапо в 1939 році, в Радянському Союзі в той же час працювало не менше 366 000 співробітників таємної поліції.

До честі Сталіна, він вже ввів Росію в індустріальну епоху (хоча і ціною десяти мільйонів вбитих селян, *куркулів*), а тепер перетворив її фабрики на гігантські заводи з виробництва боєприпасів, пристосовані до тотальної війни за лічені місяці. Він запровадив радянську тактику ведення бою, яка ігнорувала будь-яку стратегію атак живою силою і технікою лише тоді, коли супротивник переважав у чисельності, незважаючи на завжди великі втрати, яких зазнавали його солдати. Іноді ці масові штурми спрацьовували; часто вони зазнавали невдачі, незмінно супроводжуючись масовим знищенням російських людей і техніки. Радянські успіхи під Сталінградом, Курськом і до кінця війни, здавалося, підтверджували очевидне військове лідерство Сталіна навіть в очах Адольфа Гітлера.

Але фюрер і решта зовнішнього світу не знали, що перемоги Сталіна перед кожною битвою приносили йому зрадники в німецькому Генеральному

штабі, які, співпрацюючи з Леопольдом Треппером, євреєм, керівником шпигунської мережі "Червоний оркестр", передавали плани Гітлера радянському верховному командуванню. Як зазначав Вінстон Черчилль, російська революція була значною мірою єврейською справою, а Йосип Сталін, якого євреї, такі як Лев Троцький і Григорій Зінов'єв, сприймали як безглузду, але податливу маріонетку, був поставлений євреями як ставленик їхньої радянської тиранії. Відповідно, він сидів між Зінов'євим та іншим євреєм-комуністом, Львом Каменєвим, у першому правлячому тріумвіраті після смерті Леніна.

Сталін, Черчилль і Рузвельт були звичайними посередностями з обмеженим інтелектом, який визначався лише їхніми величезними апетитами до особистої влади і престижу. Жадібних політичних не-суб'єктів ніколи не бракує, і вони легко доступні для рідкісних єврейських маніпуляторів, для яких такі охочі маріонетки настільки ж звичні, наскільки й абсолютно одноразові. Війна означала різні речі для світових лідерів, які брали в ній участь. Для Черчилля це була просто найпривабливіша можливість заробити на життя і уникнути фінансового скандалу. Для Рузвельта це був єдиний спосіб вийти з депресії і врятувати своє політичне існування. Сталін сприйняв її як найкращий шанс стати новим Чингісханом, правителем планети, де домінував Радянський Союз. Для цих людей Друга світова війна була лише засобом для досягнення особистих цілей, які не мали нічого спільного з фашизмом, демократією, цивілізацією чи будь-якими іншими суспільними проблемами, якими вони прикривали свої приватні плани ціною багатьох мільйонів людських життів.

Лідери союзників були схожі в тому, що всі вони страждали від особистих проблем, які спотворювали їхню поведінку. Черчилль був безнадійним алкоголіком. Як і всі запійні п'яниці, він був поганим п'яницею, який переходив від параної і залежності до войовничості. Рузвельт був фізично сильним чоловіком у традиціях Рузвельта, доки не захворів на поліомієліт у ранньому дитинстві. Вражений потребою здаватися сильним, незважаючи на власну принизливу слабкість, він надмірно компенсував і сублімував свою фрустрацію у зовнішню агресію. Сталін народився з деформованою, всохлою рукою, через що плекав у собі глибоко вкорінене почуття неповноцінності та помсти, подібно до шекспірівського Річарда III.

Це були невдахи і невдахи, скалічені психопати, яким довіряли долі народів. Черчилль і Рузвельт самі були частково євреями, а Сталін, грузинський неєврей, жив у єврейській родині (комуністи Кагоновичі), одружився з єврейкою (Надією Алілуєвою) і навіть розмовляв їдишем. Таким чином, расова нерівність між союзниками та країнами Осі була чітко

визначена у їхньому керівництві. Таким чином, розуміння Другої світової війни, як і всієї історії людства, неможливе без усвідомлення ролі, яку відіграли євреї. Ніде це не є більш очевидним, ніж в історії Другої світової війни, яка є логічним, неминучим, військовим продовженням націонал-соціалістичної політичної боротьби, розпочатої проти них Адольфом Гітлером двадцятьма роками раніше.

Щоб зрозуміти сенс його боротьби, слід пояснити, що після Першої світової війни демократична Німеччина була ігровим майданчиком єврейських комуністів, які слідували ленінській сентенції про світову червону революцію, що пролягла через Рейх. Німецький народ буквально вмирав з голоду на вулицях Мюнхена і Берліна, не маючи можливості знайти справжню роботу, і був вдячний за чорну, часто принизливу роботу, яка нечасто траплялася на їхньому шляху. Рівень дитячої смертності в країні стрімко зріс. Панували голод, крайня бідність, підліткова злочинність, злочинність, аморальність, культурний занепад, політичне вуличне насильство та соціальний хаос. Тим часом єврейські земельні спекулянти за одну ніч розбагатіли, придбавши величезні масиви нерухомості, переважно ферм, у німців, які залишилися без засобів до існування внаслідок катастрофічних наслідків "Великої" війни. Тоді, як і зараз, євреї домінували в більшості професій (особливо в медицині, пресі, мистецтві та уряді), оскільки німці були "юридично" позбавлені виборчих прав за Версальським договором. Водночас, гнила Веймарська республіка 1920-х років була змішаною сумішшю марксистських і капіталістичних євреїв, які розглядали збіднілий німецький народ не більше, ніж ідеологічний та економічний мішок з бобами. Цілі штати, міста і містечка, такі як Баварія, Берлін і Кобург, були захоплені комуністичними злочинцями; практично всі їхні лідери - Карл Лібкнехт, Роза Люксембург, Курт Ейснер і т.д., і т.п. - були євреями.

Але вони зазнали поразки від народного руху, подібного до якого ніколи не було, коли Адольфа Гітлера було обрано канцлером. Багато євреїв покинули Німеччину, емігрувавши до Радянського Союзу, Франції, Англії та США, де вони одразу ж почали агітувати за війну-реванш. Всі їхні політичні та фінансові інвестиції в постійно переможену Німеччину випарувалися разом з популярністю націонал-соціалізму. Вже влітку 1933 року, через кілька місяців після перемоги Гітлера на виборах, у нью-йоркському Медісон-сквер-гардені відбувся масовий мітинг найвпливовіших діячів світового єврейства. Їхнім речником був Самуель Унтермайер - ідеальний вибір для запропонованої ними роботи. Двадцять шість років тому Унтермаєр підштовхнув Сполучені Штати до оголошення війни Німеччині, незважаючи на заперечення більшості американців. Він здійснив цей видатний подвиг,

заплативши шантажисту, який погрожував Вудро Вільсону скандалом, за умови, що необачний президент скасує невоєвничу політику свого уряду. (Єврейське походження участі американців у Першій світовій війні неспростовно доведено відомими дослідниками Ендрю Коллінзом та Крісом Огілві-Геральдом)

Тепер, у 1933 році, професійний розпалювач воєн знову взявся за старе. Унтермайєр проголосив "священну війну", яку згодом підтримав кожен видатний американський єврей, проти Нової Німеччини. "Ми пропонуємо, і вже далеко просунулися в цьому напрямку, суто оборонний економічний бойкот, який підірве гітлерівський режим, - заявив він, - і приведе німецький народ до тями, зруйнувавши його експортну торгівлю, від якої залежить саме його існування".

У відповідь на "оголошення священної війни" Унтермайєра проти народу, який досі нікому не заподіяв шкоди, єврейська газета "*Натіша Реті*" убивчо вигукнула в кращих старозавітних традиціях: "Війна проти Німеччини буде вестися всіма єврейськими громадами, конференціями, конгресами, кожним окремим євреєм! Таким чином, війна проти Німеччини ідеологічно оживить і просуне наші інтереси, які вимагають, щоб Німеччина була повністю знищена. Небезпека для нас, євреїв, криється в усьому німецькому народі, в Німеччині в цілому, а також в кожному з нас окремо. Вона повинна бути знешкоджена назавжди".

Остання воля і заповіт Адольфа Гітлера, підписана в день його смерті, 30 квітня 1945 року, здається, підтверджує таку шалену агітацію: "Це неправда, що я чи будь-хто інший в Німеччині хотів війни в 1939 році. Її бажали і підбурювали до неї виключно ті міжнародні державні діячі, які були або єврейського походження, або працювали в єврейських інтересах".

Понад шістдесят років потому євреї все ще називали всіх німців, незалежно від того, наскільки проєврейськими чи антинацистськими були деякі з них, представниками "раси винуватців". Саме так Канадський єврейський конгрес засудив головного історика "Секції воєнних злочинів і злочинів проти людяності" Міністерства юстиції Канади Рут Беттіну Бірн лише за те, що вона була неєврейською німкенєю, хоча й переслідувала націонал-соціалістів!

Першою фазою "священної війни" Унтермайєра був економічний бойкот, спрямований на знищення Німеччини за допомогою "мільйонів наших неєврейських друзів" (*The New York Times*, 7 серпня 1933 року). Він перефразовував стратегію, викладену в "*Протоколах сіонських мудреців*" (протоколи таємної зустрічі світових лідерів на рубежі 20-го століття), згідно з якою будь-яка язичницька нація, що повстає проти

єврейських планів, повинна бути задушена економічними санкціями. Вони слугуватимуть прелюдією до військових заходів, вжитих іншими неєврейськими країнами, де євреї все ще мають політичний (тобто, фінансовий) вплив. У пункті 3 Протоколу VII сказано: "Ми повинні бути в змозі відповісти на кожен акт гноблення війною з сусідами тієї країни, яка наважиться виступити проти нас".

Незважаючи на те, що формувачі громадської думки істерично і послідовно таврували "підробку", автентичність документа була встановлена самими євреями. У своїй книзі *"Стережись Бога: Останній парадокс"* південноафриканський єврейський історик Девід Еш описує "Протоколи Сіонських мудреців" як справжнє попередження людству про те, що євреї використовують біблійні догмати для захоплення влади і досягнення власних цілей" (Parfrey, 405). На початку 1980-х років один з найвпливовіших євреїв середини 20-го століття Арманд Хаммер, бос американської Occidental Petroleum Corporation і політичний ляльковод президентів Ніксона і Рейгана, заснував міжнародне корпоративне підприємство разом з іншими євреями (медіа-магнатом Робертом Максвеллом, ізраїльським мультимільйонером Шаулем Айзенбергом, главою найбільшої в світі компанії з продажу нерухомості Альбертом Райхманом та ін.). Хаммер зухвало назвав цей клуб мільярдерів, що складається з найвпливовіших людей світу, "Сіонськими мудрецьми" (Епштейн, 322). Зрештою, світовий лідер сіонізму лише повторив те, що стверджував Унтермайер і пункт 3, номер 7 *Протоколів*, коли Хаїм Вейцман сказав Вінстону Черчиллю в 1941 році, що євреї змусили Америку воювати з Німеччиною в Першій світовій війні, і вони зроблять це знову в Другій світовій війні (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 76,77).

Доктор філософії М. Рафаель Джонсон пише, що бойкот Унтермайєра "був актом війни не лише в метафоричному сенсі: це був добре продуманий засіб знищення Німеччини як політичного, соціального та економічного суб'єкта. Довгострокова мета єврейського бойкоту Німеччини полягала в тому, щоб збанкрутувати її через репараційні виплати, накладені на Німеччину після Першої світової війни, і тримати Німеччину демілітаризованою та вразливою. Бойкот, по суті, був досить руйнівним для Німеччини. Єврейські дослідники, такі як Едвін Блек, повідомляють, що у відповідь на бойкот німецький експорт скоротився на 10%, і що багато хто вимагав конфіскації німецьких активів в інших країнах"(43). Все це було спрямовано проти народу, чийм єдиним "злочином" до цього часу була критика євреїв.

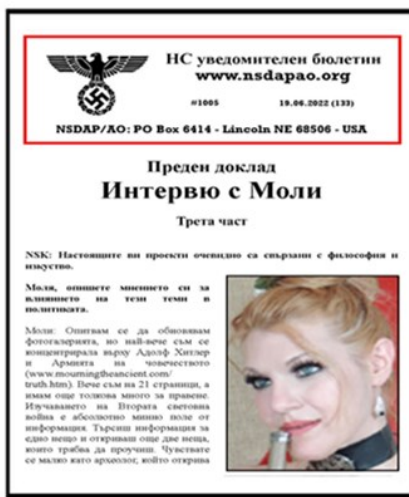
Але всесвітній бойкот провалився, тому що націонал-соціалізм зробив Німеччину економічно незалежною від їхньої міжнародної валютної мережі. І жодному єврею не потрібно пояснювати, що станеться, якщо інші

неєврейські народи прокинуться від реальності єврейської влади, як це сталося з німцями. Крім того, Гітлер вирішив проблему безробіття і відновив процвітання у своїй країні, в той час як решта західної цивілізації погрузла у Великій депресії. Якби його приклад був прийнятий в інших країнах, міжнародна банківська мережа євреїв, створена домом Ротшильдів, зазнала б краху.

Агітація проти Гітлера у зовнішньому світі протягом 1930-х років стає зрозумілою не лише у світлі "Оголошення війни" Унтермайєра з трибуни нью-йоркського Медісон-сквер-гардену. Франція мала прем'єр-міністра-єврея Леона Блюма, а Ісаак Леслі Гор-Беліша, 1-й барон Гор-Беліша, був єврейським військовим міністром Великої Британії і найактивнішим пропагандистом війни. Не дивно, що Черчілль дав йому перство за заслуги перед конспіративним "Фокусом". Потім були радянські євреї, чиїм планам створення єдиного світового уряду загрожувала ідеологічна привабливість націонал-соціалізму далеко за межами Німеччини. Були всі підстави вважати, що ті самі трудящі маси, які відвернули від марксизму і привели до влади націонал-соціалізм у Німеччині, зроблять це неодноразово в інших країнах, назавжди покінчивши з мрією Карла Маркса про міжнародну "диктатуру пролетаріату", в якій домінуватиме єврейство.

Через одностороннє зображення Адольфа Гітлера в пресі та кіноіндустрії як найлютішого ворога людства, євреї почали психологічно конструювати клімат ненависті як передумову для збройних дій. Але через шістдесят років після оголошення агресії в мирний час навіть єврейський автор Ленні Бреннер визнав: "Перед війною сіоністські лідери проголосили масовий міжнародний бойкот проти німецького уряду. Ця агресивна політика підлила масла у вогонь і без того запальної ситуації і, як наслідок, допомогла розпочати Голокост"... (Parfrey, 404,405).

Людвіг Льюїсон, один з "радників" Рузвельта і голова Сіоністських організацій Америки, сказав в інтерв'ю нью-йоркському "*Єврейському дзеркалу*" 3 жовтня 1942 року: "Єврейський народ є символом природи цієї війни. Ніхто інший. Ніщо інше. Це альфа і омега, початок і кінець всієї справи!" 61 мільйон смертей (не кажучи вже про 240 мільйонів поранених, незліченні мільйони поневолених протягом поколінь при комунізмі та знищені незамінні культурні скарби), що стали результатом конфлікту, який він приписує собі в ім'я свого народу, роблять його найбільш кривавими військовими злочинцями в усій історії людства.



NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**



BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

